

Torna el 'cas Blasco'

El 13 de juny haurà començat –o això acabe de suposar quan escric aquestes ratlles– el judici oral del denominat "cas Blasco", suscitat al gener del 1989 per presumptes irregularitats en l'alienació d'una parcel·la de propietat pública. El fiscal, a complint el seu expressat propòsit, ha assegut al banc sis acusats, entre els quals figura l'exconseller d'Obres Públiques de la Generalitat valenciana, Rafael Blasco, que encapçala l'esmentat "cas". Es demanen penes de tres anys de presó, vuit d'inhabilitació especial i fortes sancions econòmiques per als pretesos delictes de suborn i de maquinació per alterar el preu de les coses, en grau de frustració.

Ha transcorregut any i mig des que es van iniciar les diligències, en plena tamborinada de corrupcions i escàndols polítics: Salines de Calp, Naseiro, Juan Guerra, etcètera. Per mera inèrcia, peresa o temeritat, molts mitjans de comunicació van fer presa en l'assumpte i simultàniament van embastar una crònica de la infàmia depriment. El ministeri públic, per ingenuïtat, inèrcia o un altre motiu pitjor l'expressió del qual m'abocaria a la desobediència, va atiar la foguera dels despropòsits amb declaracions inoportunes i silencis lamentables. El mateix president de la sala –que ja té berrins!– ha estat víctima de la seua facúndia, i ha donat per certs fets no provats abans que aquest drama quedara

conclús per a sentència.

Siga com siga la resolució dels jutjadors, els ara processats han estat ja condemnats i escarnits per una opinió pública abrivada i manipulada. Per fortuna per a ells, el pas dels temps ha diluït la porqueria inversemblant llançada sobre les seues persones i biografies. Consol pírric per a dany tan irreparable.

Però aquesta història no és tan sols una causa judicial. Els seus antecedents, desenvolupament i protagonistes la nodreixen d'altíssima temperatura política. Tanta, que pot infondre falses innocències i posar al descobert complicitats arteroses i canallades que, per arteroses, no mereixen la capçalera de maquiavèliques. El que suggereix és que es un cas polític tractat per via penal.

Quan es produesca la sentència, encara que siga en plena canícula d'agost –¿casualitat?, ¿càlcul?– no s'haurà apagat la foguera que va encendre un aprenent de bruixot. La veritat i la maldat d'aquest embolic excedeix de bon tros el sumari instruït. Hi ha molta més merda, i uns altres seran els reus

J. J. Pérez Benlloch

Sí que costa fer pactes

Una vegada celebrades les eleccions municipals i autonòmiques, ha arribat l'hora de fer pactes. No només als ajuntaments i autonomies sense majories absolutes, sinó grans acords de caire econòmic, autonòmic, en matèria de defensa, etc. Es tracta d'una mena

de reordenació global del país, tant perquè el model aplicat pels socialistes el 1982 es va esgotant, com a causa de les cada vegada més fortes pressions comunitàries. I es tracta de l'assignatura pendent des de l'estiu de 1989, que ja va motivar l'avançament de les darreres eleccions generals.

El primer i més immediat nivell d'acords que reclama el país és naturalment el municipal i autonòmic. Sorprenen en aquest cas les reticències mostrades per totes les parts implicades a escala estatal. No és únicament una qüestió d'estratègies legítimes, sinó que les cúpules dels partits flairen que aquí hi ha un compromís de gran abast. O el PSOE es decanta en termes generals per majories d'esquerra amb IU, fet que segurament arrossegaria altres acords, per exemple al Parlament, o es decanta definitivament pel bipartidisme amb el PP, que aquesta vegada s'ha mostrat com un rival electoral directe. Per primera vegada ha aparegut la sospita que, almenys a les grans ciutats, el PP i el PSOE disputen un mateix electorat, deixant de banda que s'hagin

repartit el del CDS. En conseqüència, o els socialistes salven les restes de la seva tradició com a partit d'esquerra, o salven els seus interessos electorals, que al cap i a la fi són els que els menen al poder. En aquests moments, la situació és confusa i es fa difícil fer pronòstics.

Això és important i sobretot urgent de resoldre, però immediatament a continuació apareix la proposta de tres pactes més, que haurien d'estar més o menys enllestits abans de l'estiu: el de competitivitat o de progrés, l'autonòmic i el pacte per reformar les Forces Armades. Són tres temes extraordinàriament complexos i difícils d'acordar i que al mateix temps donen una idea de la invertebració socio-política que vivim encara. Només cal dir que a aquestes altures el ministre per a les Administracions Públiques va dient que es tracta d'acabar el procés constituent referit al Títol VIII... Els primers moviments no són certament encoratjadors en cap dels tres casos. Això no vol dir res, ja que encara falta la negociació definitiva. Però seria certament decebedor i perillós que un país que va saber pactar la primera transició no sàpiga fer-ho ara amb la segona.

Josep M. Sanmartí